

at den skulde have frigit disse Lærere og udstrøget dem — fra Begyndelsen af skete det ved at udstrøge dem — uden at have for sig et Beviis, hvori netop dette Udtryk var brugt. Det er ogsaa af Ministeriet blevet erklæret og erkjendt fra Begyndelsen af, da der blev rørt ved denne Sag — thi der er rørt meget ved den — at Sesssionerne vare komne til at gaae den Vej, som de vare gaaede, fordi de havde for sig en Erklæring om, at Bedkommende var fast ansat. Men det være nu som det vil, saa kunde Erklæringen jo ikke have nogen Mening, naar den blev forlangt til at fremlægges ved Sesssionen, saafremt den ikke indeholdt dette Udtryk. Det ærede Medlem har selv sagt, at der var en Distinction mellem dem, der vare ansatte paa den ene eller den anden Maade, og man har altsaa fra Skolevæsenets Side idetmindste hørt svagt Haab om, at den Attest, man gav, skulde føre til nogen Nytte. De Bedkommende have ogsaa forlangt den i dette Haab og de have brugt den og ført sig den til Nytte. Det ærede Medlem yttrede fremdeles, at dersom der var sket noget Saadant med Hensyn til Timerne, som det, der er anført, saa vilde der være opstaaet Klage derover. Jeg kunde ganske simpelt svare ham: En Huusmand paa Leiemaal, som har Bænkflighed ved at faae Huus, klager ikke over de Ulemper, som han finder, men han finder sig i dem, og saaledes gaaer det ogsaa her, de klage ikke til det ærede Medlem, de klage ikke til selve Directionen, men de klage paa andre Steder, hvor de haabe, at Klagerne blive bemærkede; jeg har selv hørt Klager over — og det er fra Folk, som jeg troer — at Timerne saadan ere plukkede sammen, at man er gaaet frem paa den Maade, at Lærere, som have havt flere Timer, have faaet færre, for at visse Personer, som have været mig opgivne ved Navn etc., kunne faae Timer ved Skolen og blive ansatte af Directionen.

Naar den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Afd. Valgfreds (Monrad) siger, at der nu engang er en Praxis i dette Forhold, at den vil blive staaende og opretholdt, naar vi ikke votere § 9, medens der ved denne Paragraph gives bestemte Lovregler, som skulle føl-

ges, saa maa jeg gjøre den Bemærkning, at det er en meget vakkende Praxis. Da Ministeriet engang var blevet gjort opmærksom paa den Uorden, som havde indsnæget sig ved Sesssionsvæsenet, saa vakkede det strax, fordi det sølte, at det ikke havde noget fast Fodfæste at staae paa, og saa tog det disse Bestemmelser; men det er saa fordærvelige Bestemmelser og en saa fordærvelig Fortolkning, at, hvis jeg f. Ex. var Medlem af Sesssionen, hvis jeg f. Ex. var Amtmand, saa skød jeg den tilside og sagde: det kan ingen Minister fortolke; thi Ministeriet kan ikke sige, hvad Lovens betyder, og Lovens ligger her klart for. Der er saaledes ingen bestemt Praxis, men der er et Fortolkningsmisbrug, som er i et Overgangsstadium, og som inden en ikke lang Tids Forløb kan føre til, at der gjøres et betydeligt Skridt fremad, derved at Ministeriet selv nøie prøver Sagen. Jeg er overbevist om, at ligeoverfor Lovens, Alt vel overveiet, og ikke tagende Hensyn til Andet, end hvad der findes der, vil man ikke blive staaende ved den nærværende Praxis. Saa snart Ministeriet skyder sin egen Timefortolkning tilside, og siger til Sesssionen: Hænd ganske simpelt efter Lovens, det er Guds Pligt i den Henseende ikke at spørge os om Noget, saa er jeg overbevist om, at Sesssionen ikke længer vil give nogen Udsættelse eller fritagelse af denne Grund, medmindre vi optage § 9 og derved give Misbruget en lovlig Form. Man kan saaledes ikke sige, at naar § 9 gaaer ud, vende vi tilbage til den tidligere Praxis, thi Praxis er vakkende; men naar vi tage § 9 bort, komme vi tilbage til Lovens, fordi jeg, som sagt, holder mig overbevist om, at Ministeriet ikke vil vedblive at stille sig imellem Lovens simple Ord, mellem Lovens Bogstav og tydelige Mening paa den ene Side og Udsættelsen deraf paa den anden Side. Det kan ikke blive ved paa den Maade, og om saa selve den ærede Minister vil sige mig, at han vil blive ved med de 18 eller 30 Timer, saa troer jeg ham ikke; thi han er ikke berettiget dertil.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der kan naturligviis ikke fra Ministeriets Side være noget Bessentligt at erindre imod de Forslag, som ere fremkomne fra Ud-